

Idet der i øvrigt henvises til bilaget, skal man endelig fremhæve den indsats, der gennem lån til indretning og modernisering af biografer over hele landet er gjort for at forbedre filmforevisningsmulighederne til gavn for både publikum, filmproducenter og biografere.

Det kan sammenfattende siges, at loven har virket befordrende for en lang række initiativer på filmområdet som helhed, og at dette generelt har medført den tilstræbte forbedring af forholdene for film og biografer.

En vurdering af filminstituttets struktur med særlig opmærksomhed på det karakteristiske ved 1972-loven – konsulentsystemet og bestyrelsen, der selvstændigt bestemmer over anvendelse af filminstituttets midler – må føre til, at de forventninger, man i sin tid havde til systemet, stort set er blevet indfriet.

Ifølge § 11, stk. 2, er kompetencen til at træffe endelig beslutning om anvendelse af Det danske Filminstituts midler til de i bestemmelsen nærmere angivne formål henlagt til instituttets bestyrelse.

I lovens gyldighedsperiode har denne ansvarordning været kritiseret, særligt i forbindelse med filminstruktøren Jens Jørgen Thorsens filmprojekt »The Many Faces of Jesus Christ«. Det har her navnligt været fremhævet, at der var sket en for vidtgående delegering af den bevillende myndighed, et synspunkt, der gav sig udtryk i den af folketinget den 16. juni 1975 vedtagne dagsorden, hvorved der blev nedsat et udvalg, der skulle afgive beretning om de eksisterende muligheder for ministerkontrol med bevillingerne med særligt henblik på, om der bør foretages ændringer i de gældende love om kunststøtte med hensyn til administration og appelmuligheder (FT 1974–75, 2. samling, sp. 6586–6651).

Udvalget har på ny været nedsat i folketings-samlingen 1975–76.

Det har været det gældende princip siden filmloven af 1964 (lov nr. 155 af 27. maj 1964), at de midler, der var til rådighed, blev forvaltet selvstændigt af en bestyrelse med særlig sagkundskab.

Denne ansvarsordning er helt parallel med den for Statens Kunstfond siden 1964 gældende. Det er en enkelt og praktisk administrationsform, at bevillingerne administreres af sagkyndige, og at ansvaret også for de endelige beslutninger er placeret hos dem, der besidder sagkundskaben.

Ved en række afgørelser, navnlig vedrørende produktion og import af film, er det afgørende støttekriterium kunstnerisk kvalitet, og den endelige vurdering af denne bør henlægges til personer, der forener høj sagkundskab med kvalitetssans og

ansvarsfølelse. Det er tillige en administrationsform, som skulle kunne sikre den nødvendige frihed for filmkunstens udvikling uafhængig af grupperinteresser og politiske interesser. Disse hensyn, der taler meget stærkt, ligger bag forslaget om at bevare den gældende ansvarsordning.

Ordningen med to konsulenter, der indstiller til bestyrelsen, har virket som en garanti mod ensidighed, og der er skabt åbenhed omkring beslutningerne om støtte både i forhold til ansøgerne og i forhold til offentligheden. Udskiftningen af konsulenter hvert andet år har, som det hidtil er forløbet, på den ene side virket fornyende, som det var tilsigtet, men på den anden side skabt et utilsigtet brud i kontinuiteten i instituttets arbejde. Der stilles derfor et ændringsforslag til § 13, stk. 3, der muliggør en trinvis udskiftning af konsulenterne.

Kapitel 5.

Statens Filmcentral.

Statens Filmcentral har ifølge § 17 til opgave at producere og indkøbe kortfilm til undervisnings- og oplysningsformål og kortfilm med overvejende kunstnerisk sigte og at distribuere disse, i det omfang ikke andre varetager dette.

Statens Filmcentral har i medfør af denne bestemmelse kunnet gennemføre en rolig udvikling inden for sine bevillingsmæssige muligheder. Bestemmelsen dækker også den ønskede fremtidige udvikling, og der stilles derfor ingen ændringsforslag.

Begrebet kortfilm opfattes, når det som her anvendes i sammenhæng med begreberne undervisning og oplysning, efterhånden som ensbetydende med film til undervisnings- og oplysningsformål, således at filmens kategori og formål snarere end dens længde er afgørende for, om den enkelte film falder inden for filmcentralens virkefelt. Med oplysningsformål sigter bestemmelsen også på film, der er beregnet på at informere et udenlandsk publikum om danske forhold.

Det må forudses, at der i nær fremtid vil fremkomme ønsker fra Statens Filmcentrals brugere om, at filmene må blive distribueret ikke kun på film, men også på videobånd og længere fremme eventuelt på billedplader. Disse distributionsformer vil uden større vanskeligheder kunne eksistere sideløbende med filmdistributionen, og de vil i en række tilfælde kunne lette brugssituationen og eventuelt betyde en billigørelse. Der kan således fremover fra Statens Filmcentral blive tale om distribution – og eventuelt også produktion – ved hjælp af andre materialer end filmstrimlen, og lo-